ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής



Η δολοφονία του νεαρού αντιφασίστα μαχητή Παύλου Φύσσα, από ένα νέο-ναζιστικό κατακάθι, έφερε στην επιφάνεια, μαζί με τις πληροφορίες για τα Τάγματα Εφόδου των ναζιστών, όλη την βαθύτερη ουσία και τις αξίες δύο ολότελα διαφορετικών κόσμων.

Ορισμένοι θέλουν να μιλούν για τα ‘’δύο άκρα’’, θέλοντας είτε να κρύψουν την ταύτιση των συμφερόντων και των αξιών τους με το φασισμό, είτε να αποφύγουν να πάρουν θέση στα σκληρά κοινωνικά ερωτήματα, αναζητώντας μια ‘’μέση’’ λελογισμένη οδό. Έτσι, είναι της μόδας η καταδίκη των ‘’δύο άκρων’’.

Συμπύκνωση αυτής της λογικής, είναι η φράση ‘’ ε, όχι και μαχαίρια!’’. Αποδοχή της πράξης της φασιστικής απάνθρωπης βίας, αλλά όχι της αιματηρής θανατηφόρας κατάληξης.

Πολλά εθνικιστικά ρεύματα ποικίλων αποχρώσεων, προσπάθησαν να οριοθετηθούν επίσης από τη ΧΑ αλλά και να πλιατσικολογήσουν πάνω στην όποια φθορά της, επισημαίνοντας την ‘’προσπάθεια της άκρας δεξιάς και της άκρας αριστεράς να διχάσουν το λαό’’.

Τις προάλλες ο βαστάζος του Σαμαρά Βενιζέλος, καλούσε ο βομβαρδισμός της Συρίας από το ΝΑΤΟ και τους Αμερικάνους, να έχει ‘’αναλογικά χαρακτηριστικά’’ και να μην είναι ‘’ασύμμετρος’’.

Όλα αυτά τα **προπετάσματα καπνού,** η καταδίκη των ‘’υπερβολών’’ είναι ο δρόμος όλων όσων θέλουν να μη γίνει η συζήτηση στο απλό: Ποιο είναι το σωστό; Ποιο είναι το δίκαιο; Εκεί θα φανούν οι αξίες, οι σκοποί, οι διαφορετικοί δρόμοι.

Διαβάζουμε στο ΕΘΝΟΣ 22/9, σε συνέντευξη μέλους της ΧΑ:

Περί ομορφιάς

‘’Είναι τόσο ανεβασμένη η αδρεναλίνη, που νοιώθεις όμορφα εκείνη τη στιγμή. Όταν πηγαίναμε να πλακώσουμε μετανάστες στο ξύλο, νοιώθαμε όμορφα. Ότι κάνουμε κάτι πολύ καλό.’’

Ο Παύλος όταν τραγουδούσε σίγουρα θα είχε ανεβασμένη αδρεναλίνη και θα αισθανόταν όμορφα. Ο άλλος ηδονιζόταν όταν έδερνε….

Δουλειά και διασκέδαση

Ο Παύλος δούλευε, όταν έβρισκε μεροκάματο στη Ζώνη, σαν σωληνάς, αλλά έγραφε και στίχους, έγραφε μουσική, τραγουδούσε. Κερνούσε και τους φίλους του, λέγοντας:

‘’δεν έχω να φάω, αλλά την μπιρίτσα σ’ την κερνάω! Κομπλαν;’’

Δουλειά και διασκέδαση, λοιπόν όπως την καταλάβαινε ο γιός του μάστρο-Τάκη.

Και για άλλους όμως υπάρχει ο συνδυασμός ‘’δουλειάς και διασκέδασης’’. Εξομολογείται ο χρυσαυγίτης στο ΕΘΝΟΣ:

‘’Εμείς λέγαμε πρώτα η δουλειά και μετά η διασκέδαση. Η δουλειά είναι να κυνηγάμε αναρχικούς και η διασκέδαση να χτυπάμε Πακιστανούς’’.

Υποχρεούται ο καθένας να ρίξει τα μούτρα του και να συγκρίνει τους δύο κόσμους…

Αγάπη για τη ζωή ή για το αίμα;

Λέει ένας φίλος του Παύλου κάπου:

‘’ο Παύλος ήταν ιδιαίτερα δημιουργικός και μέσα από τη μουσική του προσπαθούσε να αφυπνίσει την κοινωνία. Παθιασμένος για τη ζωή , ντόμπρος, σκεπτόμενος και πολιτικοποιημένος’’.

Ας δούμε τώρα και τον Χρυσαυγίτη πως σκέφτεται:

‘’διαφωνώ ριζικά με το φόνο ενός έλληνα’’.

Με τους Πακιστανούς είναι αλλιώς….

''Γιατί τέτοια εμμονή με τους Πακιστανούς;'', τον ρωτούν και απαντάει αυθόρμητα:

''είναι το δέρμα τους. Είναι μαύρο. Δεν είναι άρια φυλή''

Ο Παύλος λοιπόν αγαπάει τη ζωή, είναι **παθιασμένος για τη ζωή**, για αυτό ζει για τους άλλους, θέλοντας να την αλλάξει προς το καλύτερο.

Ο Χρυσαυγίτης αγαπά και παθιάζεται για το φόνο του ''άλλου''. Φωνάζει ''αίμα, τιμή, χρυσή αυγή''. Μισεί τη ζωή ίσως γιατί τρομάζει όταν βλέπει την κακομοιριά και τη μιζέρια με την οποία στέκεται απέναντί της.

Ελευθερία και προσωπικότητα

''Ναι, αλλά πως μπορείς κανείς να φτάσει να κάνει φόνο;'' Ρωτάει ο δημοσιογράφος.

"Πλύση εγκεφάλου. Εκείνη τη στιγμή δε σκέφτεσαι τίποτα....'', ''Ο Μιχαλολιάκος πάντα μας έλεγε ότι είμαστε στρατιώτες'', ''Μου άρεσε. Υπάρχει τέτοια πλύση εγκεφάλου που δεν υπάρχεις σαν οντότητα. Δεν έχεις προσωπικότητα, δεν έχεις και δεν μπορείς να πεις τη γνώμη σου. Πρέπει να λες πάντα ναι.''

Ο Παύλος τα έβλεπε αλλιώς τα πράγματα. Ελεύθερο πνεύμα, μαχητικό ενάντια σε κάθε αδικία. Όχι μόνο δε σκύβει άσκεφτος προσβάλλοντας τον εαυτό του, αλλά δεν ανέχεται την αδικία ούτε για τους άλλους, ακόμη και για αυτούς που δεν ξέρει. Να ένας στίχος του:

''Γράφω για εκείνους που δε ζουν στην ησυχία

και την πόλη μας γεμίζουν με **χρώμα και υγεία,**

για κείνους που κινιούνται μέσα στο βράδυ''

Ο Παύλος ψάχνει για το **χρώμα**, τα **χρώματα,** την ποικιλία, την ομορφιά, τη σύνθεση. Το μαύρο το γνωρίζει, δεν το φοβάται, το πολεμά. Ο φασίστας βλέπει και είναι μόνο το μαύρο, η νύχτα, η καταχνιά. Όχι μόνο δε μπορεί να φανταστεί έξω από αυτά, αλλά αφηνιάζει με όποιον το προσπαθεί, γιατί του υπενθυμίζει την δική του υποταγή και παραίτηση.

Θάρρος, συντροφικότητα, αλληλεγγύη

Η μάνα του Παύλου, οργισμένη για το φόνο, αλλά και περήφανη για το γιό της, λέει:

‘’έδιωξε τα άλλα παιδιά για να μην τα χτυπήσουν. Και έμεινε να τους αντιμετωπίσει μόνος του’’.

Έτσι ακριβώς έγινε το βράδυ της δολοφονίας. Να πως το βλέπει ένας φίλος του:

‘’Δεν πήγαινε ποτέ με τη μάζα. Όρθωνε το ανάστημά του απέναντι σε τέτοιες πρακτικές, δε φοβόταν τους τραμπούκους’’

Ας δούμε τώρα και τους άλλους.

‘’Όλο αυτό το αντριλίκι της ΧΑ είναι ψεύτικο’’,

λέει ο ίδιος ο Χρυσαυγίτης. Και εξηγεί:

‘’μόνο ομάδες των 40 ατόμων τα βάζουν με έναν’’.

Ένας φίλος του Παύλου, παρών στην επίθεση των Χρυσαυγιτών λέει:

‘’Τον Παύλο τον μαχαίρωσαν, γιατί ενώ τον βάραγαν τόσοι, αυτός δεν έπεφτε κάτω...’’

Άλλο λοιπόν θάρρος και λεβεντιά που εμπνέεται από το δίκιο και άλλο θρασυδειλία που στηρίζεται στη σιγουριά της αγέλης.

Αλλά η αγέλη δεν προστατεύει πάντοτε καλά. Η ΧΑ δεν τολμάει να πει ότι ο δολοφόνος Ρουπακιάς είναι μέλος της, τον πουλάει εν ψυχρώ. Πώς να υπερασπίσεις ένα βρώμικο άνθρωπο σε μια βρώμικη και αποτρόπαιη πράξη;

Δεν είναι η πρώτη φορά.

‘’ο Περίανδρος μπήκε φυλακή και η ΧΑ τον άδειασε και ούτε δικηγόρο δεν του είχε’’,

λέει ο Χρυσαυγίτης, που μάλλον ανήκει στην εθνικοσοσιαλιστική ομάδα του υποψήφιου δολοφόνου του Δημήτρη Κουσουρή.

Κατάργηση ή νίκη της δημοκρατίας;

‘’δεν πιστεύουμε στη δημοκρατία’’, δηλώνει ο Χρυσαυγίτης στο ΕΘΝΟΣ.

Δεν πρόκειται για αποκοτιά. Είναι ταυτότητα του ναζισμού.

‘’Κατ’ εμέ’’, γράφει ο θεωρητικός της Νέας Δεξιάς Αλαίν ντε Μπενουά ‘’ο εχθρός δεν είναι η αριστερά ή ο κομμουνισμός, ή ακόμη η ανατροπή, αλλά ακριβώς η ιδεολογία της ισότητας’’

Σωστά περιγράφει τον φασιστικό κόσμο.

Και ο Παύλος, πως τα βλέπει; Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αρκετοί, για να τιμήσουν τον δολοφονημένο αγωνιστή, εκφράστηκαν με στίχους και τραγούδια.

Κάποιος από αυτούς έγραψε για τον Παύλο, ανάμεσα στα άλλα:

‘’ήτανε νέος, ήθελε, απλά δικαιοσύνη,
πάλευε για ιδανικά, για κοινοκτημοσύνη,
ήτανε πάντα ελεύθερος, μιλούσε για ειρήνη,
πάλευε για την εργατιά, ισότητα να γίνει’’

Τι όμορφη συμπύκνωση! Ο Παύλος ήταν πράγματι με αυτό το ‘’άκρο’’. Ο Παύλος δε μισεί τη δημοκρατία. Μισεί την υποκρισία περί δημοκρατίας, αγωνίζεται για πραγματική δημοκρατία.

Η πατρίδα μεταξύ Χίτλερ και …Πακιστάν

Ας δούμε και κάτι άλλο. Λέει ο Χρυσαυγίτης:

‘’Είμαι εθνικοσοσιαλιστής. Πρότυπό μου είναι ο Χίτλερ και εξακολουθεί να είναι και δεν το κρύβω’’

Αυτή είναι η …θετική αναφορά στο έθνος και την Πατρίδα. Ας δούμε τώρα και την ..αντιθετική όψη της:

‘’Κυνηγάμε τους Πακιστανούς, τους μαχαιρώνουμε στον ποπό τους’’

Έχει και ο Παύλος όμως αναφορές στη χώρα του και σε άλλες χώρες, αλλά ας δούμε τη ματιά του, μέσα από το τελευταίο του τραγούδι για τη Μέρκελ:

‘’πώς να στο πω ελληνικά για να σε πείσω;

άντε γαμήσου, δεν κάνω πίσω’’

Είναι μια ματιά όχι ρατσιστική, όχι φυλετική, όχι ..αίματος, αλλά πολιτική. Συμπυκνώνει το αίσθημα και τον αγώνα ενάντια στα επιβληθέντα μνημόνια, την ταπείνωση, την ευρωκρατική επιβολή.

Πώς σας φαίνονται οι δύο κόσμοι;

Λοιπόν, ας αφήσουμε τον Χρυσαυγίτη στην τρέλα του. Ας ρωτήσουμε τον ”μέσο” άνθρωπο, του ”μεσαίου” δρόμου, που δεν του αρέσουν οι ”ακρότητες”.

Ποιο είναι το κύριο και ουσιαστικό; Οι απόψεις, οι θέσεις ή οι υπερβολές;

Τι κρατάμε από το Χρυσαυγίτη; Το μαχαίρι μόνο; (Ε, όχι και μαχαίρια!)

Τι κρατάμε από τον Παύλο; Το ‘’’αντε γαμήσου’’; (Έ, όχι και σεξισμός/χυδαιότητες!)

Και τα άλλα, τα ουσιώδη, τα πετάξαμε στη θάλασσα; Τόση φτώχεια και κακομοιριά για να πάρει κανείς θέση;

Αλλά το πιο σπουδαίο σε όλη αυτή τη σύγκριση αυτών των δύο κόσμων, αυτό που τα φανερώνει όλα, είναι η απάντηση στην ερώτηση ‘’γιατί όμως τον Φύσσα;’’

Να η απάντηση-ομολογία:

‘’πιστεύω επειδή ο Φύσσας ενοχλούσε με τα τραγούδια του….’’

Αυτό ακριβώς είναι.

Δεν πρόκειται για πολιτικές διαφορές απλά, αλλά είναι η διαφορά του πολιτισμού. Και ο πολιτισμός του κόσμου του Παύλου, του κάθε δικού μας Παύλου, δεν μπορεί να νικηθεί με γροθιές, ούτε με μαχαίρια. Ούτε με τη δολοφονία του. Γιατί είναι χιλιάδες αυτοί ”που ζούν για τους άλλους”, ακριβώς επειδή αγαπούν και τη δική τους ζωή και τη θέλουν αξιοπρεπή.

Παύλο, για άλλη μια φορά, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τους νίκησες κατά κράτος Σε ευχαριστούμε και ας μη σε ξέραμε.

aristeroblog.gr